

Filip je razmišljal o divjem napoju svojih oči v pretekli noči in se je bal, da je bilo to vse. Tačas se ga je polotila žalost. Ne da bi mislil na jelo in pilo, se je potikal po mestu in čakal ure; bil je namreč preveč izbirčen in sladkosneden, da bi si bil poiskal kako drugo, bolj dostopno nego gospa Imperija.

Silen ponos ga je navdajal, prešinjala ga vroča želja in bičala ga je strast, pod katero se je dušil; ko je napočila noč, se je torej kakor jegulja splazil v hišo nje, ki se je opravičeno imenovala kraljica cerkvenega zborovanja: kajti pred njo so se uklanjale vse avtoritete, božje in človeške znanosti kristijanstva. Hišnik, ki ga ni poznal, mu je baš nameraval pokazati vrata, kar se oglasi sobarica na vrhu stopnišča: «Čujte, gospod Imbro, to je malej naše gospe.»

In ubogi Lipe, zaripel in blažen nalik svatovski noči, se je opotekal po polžasti stolbi navzgor. Sobarica ga je prijala za roko ter odvedla v dvorano, kjer se je že gospa, za zdaj le nalahno nališpana, v sladki brezdelici zvijala in zvirala. Krasotica je sedela za mizo, ki je bila prestrta z zlatovezenim žametom in obložena z raznimi skledami in skodelami. Poleg starinskih steklenic so stali dragoceni napitni kozarci, krožniki in krože, brušeni vrči starega ciprčana. Hipokras in druge dišeče pijače so dehtele iz trebušatih majolik in konev zraven košar, zvrhanih s špecerijami; pečeni pavi, zelene omake, prekajene kračice bi bile delale skomine mlademu svečeniku, da mu ni rojila edina gospa Imperija po glavi. Opazila je, da razen nje ne vidi nič, ne sliši nič, kot bi bil mrtva stvar. Čeprav je bila navajena na bogoskrunske pobožnosti tonzuriranih glav, se je vendar čutila jako polaskano; kajti ponoči se je bila resnično zatelebala v nebogega malčka, ki ji je potem hodil še ves dan po glavi.

(Iz francoščine preložil A. Debeljak.) — (Konec prihodnjič.)

Cvetko Golar / *Vstala ptica*

Vstala ptica je iz gnezda
in iz sanj devotka Mana —
zala, rožasta Gorenjka
je devotka mlada Mana.

Ko v potoku se umije,
je kot ribica postrv,
kot srebro in kri zasije,
žamet njena je obrv.

Vsa diši kot dan spomladi
v rosi bisernih planin,
ko Marija zre iz lin
po pšenici in livadi.

Mana, Mana, kot molitev
sladko tvoje je ime —
zala, rožasta Gorenjka,
sladko tvoje je ime!

Menila je prava, sekandinske meglenosti mi